

In ko so ga tretji dan zabili v belo krsto in se je razvrstil mrtvaški sprevod, tedaj se je še le videlo, kako spoštuje ljudstvo smrt dijaka-junaka. Nepregledna vrsta dijakov s črno zavito zastavo na čelu, veliko število profesorjev, uradništvo, duhovništvo, mnogo črno oblečenih gospá — vse — vse Novomesto je izprenilo utopljenca k tihej jami na pokopališče. Ganljivo so mu zapeli ondu njegovi prijatelji žalostinko „nad zvezdami,“ da so porosile marsikomu solzé sožaljenja lice — potem so spustili krsto v jamo, da v njej sladko počiva pogumni mladenič.

Murgelj ni zapustil továriša v nesreči, pozabil je na svojo lastno nevarnost, rešil prijatelja gotove smrti, ter takó našel sam prezgodnji grob. Bil je Murgelj dijak-junak; slava njegovemu spominu!

Fr. G. Podkrimski.

—Goulon

Vse je bilo in prešlo; vse bode in bode prešlo.

(Národna.)

Bil je v starodavnem času zlatar v Albaniji na nekem pólotoku. Imel je sina, ki je bil vešč očetovemu rokodelstvu. Nekega dne sklene oče narediti s sinom krasno in lepo krono od suhega zlata, katero misli podariti svojemu kralju. Kralju se krona zeló dopade ter reče staremu zlatarju, ki mu jo je prinesel: „Hvala ti za prelepo darilo; vidim, da si pravi mojster v svojem rokodelstvu. A zdaj ti ukazujem, da mi v treh mesecih narediš tak prstan, ki me razveseli v vsakej žalosti in britkosti, ter utolaži v prevelikem veselji!“ Ko kralj to izreče, zazvenči ob vratih sablja jednega čuvaja. To je bilo znamenje: ako se kraljevi ukaz ne izvrši, izgubi zlatar svojo glavo.

Žalosten se vrne zlatar od kralja domóv. Tri dni ni mogel siromak od žalosti niti besedice izpregovoriti. To se njegovemu sinu čudno zdi ter vpraša očeta: „Oče! kaj vam je, da ste tako žalostni in pobiti?“ Oče izpové sinu vse: da se je krona kralju zeló dopala; ali na žalost, za tri mesece želi kralj imeti tak in tak prstan; ako mu ga ne naredi, izgubiti mora glavo. Sin to čuvši, nasmeje se in reče: „A čemu, oče, v treh mesecih, tak prstan je izgotovljen v treh dnevih!“

Zdaj se sin poprime dela, da izgotovi prstan, kakeršnega si želi kralj. In res, v treh dneh prinese očetu prstan, zavit v lepej skrinjici, rekoč: „Oče, evo vam prstána. Nesite ga kralju, a nikarte ga odvijati, odvijte naj ga kralj sam!“ — Oče otide v kraljevo palačo ter oddá kralju skrinjico, v kateri je bil zavit prstan. Kralj se zeló začudi, da mu je zlatar tako hitro prinesel prstan; odprè skrinjico in začne odmotavati prstan. Prstan je bil zeló priprosto narejen iz zlata, a na njem so bile vrezane sledeče besede: „Vse je bilo in prešlo; vse bode in bode prešlo.“ Kralj prečita te besede, zamisli se in začne premišljevati tako-le: „Dà, bil je kralj pred menój, a zdaj ga ni več; zdaj sem jaz kralj, a tudi mene bode nestalo. Bil sem večkrat vesel, pa razžalostilo se mi je sree; bil sem žalosten, pa se je sree zopet razveselilo. Vse je tedaj bilo in prešlo; vse bode in bode zopet

prešlo!“ — Kralj pogleda zlatarja in ga vpraša: „Kdo je napravil ta prstan?“ — Zlatar odgovori: „Moj sin.“ — Kralj pokliče svoje sluge in jim ukaže, da vzemó njegovo svečano obleko in konja, katerega on sam jezdi, kadar gre na kako posebno svečanost, ter naj gredó na dom starega zlatarja, da mu oblečejo sina v to kraljevo obleko. Ko ga oblečejo, posadé naj ga na njegovega konja, spremijo v kraljevo palačo ter pred njim in za njim vpijó: „Ta je najmodrejši v našem kraljestvu, ta je naš bodoči kralj!“

Sluge storé, kakor jim je bilo ukazano. Kralj pa je čakal s starim zlatarjem pred svojo palačo njegovega sina. Ko mu ga privedó, poljubil ga je javno in vzprejel v svoje naročje. Mladi zlatar je ostal v kraljevej palači kot prvi kraljevi svetovalec, a njegov stari oče, bogato obdarovan od kralja, povrnil se je domóv, kder je od samega veselja skoraj umrl. Sin je bil naslednik kralju in je dolgo vladal srečno in zadovoljno.

(„Bršljan.“)

Nesrečen lov.

Škrbinčevega Peterčka si niste mogli misliti brez Janžkovega Janezka — kjer je bil jeden, tam je bil drugi, in da sta bila brateca, ne mogla bi se bolje ljubiti, kakor sta se ljubila ona dva. Nù, saj sta pa tudi bila ptička, kakeršnih je bilo malo v vási! Bilo ju je dovolj pri Janžkovih in pri Škrbinčevih, povsod je bilo dosti veselega krika in skakanja. Če jima je bila soba premajhena, šla sta na dvorišče, in če tudi tam ni bilo dovolj prostora, evo ju! v prostornem Škrbinčevem vrtu, kako se poganjata, kakor da bi šlo za stavo. O jej, kaj bi dal, da so bile meni njiju noge in njiju veselost!

Vsako travico na vrtu sta dobro poznala, zato je ni čudno, da sta zapazila nekega dne na košatej jablani ptičje gnezdo.

— Liščeki so! — dejal je Janezek.

— Kaj, ko bi bili ščinkovci? — menil je Peterček.

— Ej to ne boče, liščeki so, dobro vem — trdil je Janezek, ki je bil v poznavanji ptičjih gnezd pravi veščak.

In res je bilo takó; saj sta kmalu potem videla liščka v pisanej, prazničneje obleki, kako je nosil hrano svojej družici, ki je v gnezdecu sedela in valila. O jejmina, to je bila novost, to!

— Saj nobenemu ne poveš? —

— Kaj še? Ti bodejo naši! — govoril je Janezek. In kdo bi tudi komu zapal tako skrivnost!

O jej, to je bilo čakanja in opazovanja nekoliko dni, dokler ju ni nekega dne iznenadilo veselo čivkanje mladih liščekov.

— So vže gódni, so vže gódni! — dejala sta naša ptičarja in hajdi po kletko, katero sta vže poprej bila pripravila pod streho. Vender stvar ni bila tako lehka, kakor si morda vi mislite, otroci ljubi. Liščeki so bili visoko gori na tenkej vejici in mogel